

Práce je zaměřena na problém svobody u starých stoiků (3. st. př. Kr.), který byl kontroverzním předmětem debat již v antice a zůstává jím podnes. Ve třech částech autor rozebírá základní aspekty tohoto problému, aby mohl navrhnout vlastní interpretaci.

První část je věnována otázce jednání a odpovědnosti, a slouží tak jako rámcové uvedení k celému problému, o němž se ukazuje, že má formu paradoxu : stoický systém na jedné straně předpokládá „osudovou“ determinovanost veškerého pohybu, na druhé straně však hájí lidskou odpovědnost s odvoláním na specifickou schopnost lidské duše, kterou stoici nazývají „přítakání“.

Ve druhé části autor nejprve rozebírá stoické pojetí rozumu v celé jeho šíři, což má umožnit náležité uchopení přítakání. Na pozadí sjednocených stoických výměrů rozumu jako souboru pojmů, jako řeči a jako specifické struktury psychického pohybu autor argumentuje ve prospěch reflexivního pojetí rozumu u stoiků, aby na tomto základě navrhnul výklad pojmu přítakání coby reflexivního obratu rozumu k sobě samému. Toto vymezení je zároveň pokusem vyřešit aporii determinovanosti a autonomie přítakání: přítakání je autonomní pouze v tom ohledu, v jakém je výrazem rozumu vědomě schvalujícího vlastní interpretaci světa, a nikoli ve smyslu absolutní vyčleněnosti z všeobecné kausality.

Třetí část je věnována rozboru stoických pojmů ctnosti a svobody.

Detailní představení aporetičnosti těchto pojmů v jejich standardní interpretaci je výchozím bodem argumentu, který ukazuje, že stoickou ctnost i svobodu lze uchopit pouze na základě reflexivního pojetí stoického „přítakání“: stoická ctnost i svoboda se realizuje pouze v reflexivním obratu vůči sobě samému, v němž se člověk uchopuje jako část determinovaného univerza.